

Eugen ISTODOR

MALVINITA

Așa se scrie dragostea

Epistolar erotic

parCurs de comunicare creativă

POLIROM

2021

Cuprins

<i>Cartea asta nu e a mea. Și mi-e ciudă</i>	5
Partea întâi. Dragostele și scrisorile Malviniței	27
Partea a doua. Asfințitul Malviniței	209
Nesfârșitul: „Malvinița” pe vremea ciumei pangolinului. . .	293
Finalul acestei cărți nu poate fi decât al îndrăgostirii. Dragostea lui Petre și Șașa, cei care au avut ideea de a lua din casa Malviniței bilețelele-efemerele	297
<i>Bibliografie</i>	319

L.IV.1946

Sunt egoist și tot atât de primitiv.

M-ai înșelat de nenumărate ori, dar fără să știi, indiferent sub ce formă.

Azi mă vei înșela iar
Și, fiindcă o știi,
Îți spun Adio.

Andrei A. Cernea

26 Aprilie 1946

O să-ți pară poate o ambiție ceea ce am făcut acum, de când am plecat pentru totdeauna de la tine. Poate fi o ambiție, dar cred că e frumos și cinstit.

Mașina de scris n-am vândut-o decât acum, în acest răstimp de o jumătate de oră. Măine la 10 mă duc să iau 300 de mii, iar peste o săptămână încă 200.

E bine să lichidăm și bruma de afaceri care ne mai leagă, fiindcă văd ți-a fost silă nu numai să mă vezi, dar și de gândul că eu încerc să-ți port de grijă așa cum pot.

Așa că mâine, cum voi lua cei 300 de mii, îți voi aduce imediat partea ta aici, în lipsa ta.

Te rog foarte mult, și mi-e puțină rușine rugându-te acest lucru, să-mi aduci cele 250 acțiuni C.M., fiindcă vreau să le schimb și să-i bag la blănărie. Te rog din suflet să nu fii încăpățânată și să-mi aduci numai partea mea (250 buc.).

Pentru celelalte, care-ți aparțin ție, dar care tot pe numele meu sunt, găsește un ceas liber într-o dimineată pentru a merge la NOTAR, spre a le trece pe numele tău. Îți mai rămân dator 500 de mii de lei pentru care alăturat îți las o chitanță. Îți mulțumesc că mi-ai împrumutat și că m-ai păsuat și că, poate, mă vei păsuși puțin.

Cred că cu afacerile am terminat. Îți mărturisesc încă o dată regretul meu de a nu fi vrut să participi și tu la afacerea aceasta cu blănuri. Probabil însă că succesorul meu îți poate oferi ceva mai multe. Tot mâine-dimineată îți voi aduce și cărțile, batista și ciorapii.

Mi-e tare greu să mă despart de tine, fiindcă, orice ai spune tu, eu tot te iubesc pe tine și visul meu a fost ca niciodată să nu ne despărțim.

Dar ține minte că tu, numai tu singură ai vrut-o.

Am știut de atâta timp, atâtea semne am văzut la tine, atâtea vorbe, am știut de-atâta timp câtă greutate sunt eu pentru tine.

Nu ți-am făcut povara mai grea, n-am vorbit urât nici despre tine, nici despre nimeni, n-am pus iscoade, nu ți-am citit scrisorile. E drept, m-am prefăcut și eu, dar nu așa...

Vineri – aprilie, după ce am plecat dela tine
[Probabil 1946]

Chérie,

De data aceasta cred c-am pus bine accentul (și, ca să te perii, trebuie să-ți mărturisesc că și acest lucru tot ție ți-l datorez).

Dar nu e vorba de accente, ci de altceva mult mai important pentru mine. M-ai anunțat astă-seară, în mod oficial, că primăvara mult așteptată de tine a venit, deși afară încă e frig și nu poți încă arbora noile tale modele.

De fapt ea, primăvara, o simțisem de mult și neoficial își făcuse încă de mult timp apariția la tine. Așteptai doar un moment favorabil pentru a o anunța.

Știu că m-ai prevenit.

Și știu că te vei ține de cuvânt (dacă, și sunt convins că da, nu ți-ai realizat până la ora aceasta promisiunea). Dar, chiar dacă nu ți-ai împlinit-o încă, eu tot nu pot crede altfel, fiindcă e mult timp de când nu mai cred în cinstea și virtutea ta ca femeie. Singura femeie sfântă, adevărat sfântă, a murit pentru mine într-o dimineață de iunie – duminică, 17 Iunie 1945!

Ai tot dreptul să ai despre mine aceleași sentimente, dar nu uita mica deosebire: pe când eu ți-am greșit cu naivitate și ți-am mărturisit-o de la început cu toată sinceritatea specifică acelei naivități și în afară de aceasta, spre greșala pe care am săvârșit-o atunci, am avut și concursul tău, care hotărâseși să te desparți de mine, tu ai căutat, ai găsit și ai făcut ce-ai făcut conștientă, premeditând și având garanția și siguranța că nu ți se va putea imputa nimic.

E drept că nu ți-am imputat decât un singur lucru și ți l-am imputat iarăși sincer și cu toată durerea: de ce mi-ai distrus credința pe care o aveam despre tine? Altceva, dacă îți amintești, eu îmi amintesc parc-ar fi ieri, nu ți-am reproșat nimic, absolut nimic.

Oricât m-ai învinovăți pe mine sau, mai corect și mai precis, oricât ai susține că eu am fost cauza rupturii legăturii

noastre, nu uita niciodată că nu eu am fost acela, ci tu și vorbele prietenelor tale din acea vreme. Iar eu, dacă am căzut în greșeală, am căzut cu ochii închiși, ceea ce nu se poate spune însă despre tine, la vârsta ta și la experiența ta.

Singura greșeală, marea greșeală pe care niciodată nu mi-o voi putea ierta-o, e aceea că n-am părăsit casa aceea, chiar în momentul în care mi-am dat seama de ceea ce se întâmplase. E singura mea greșeală, mare cât toate zilele.

Am rămas, neștiind ce să fac și plin de durere; asta a fost totul, fiindcă am rămas câteva secunde mai mult. A ajuns însă și m-ai cucerit prin umbra de regret pe care au avut-o ochii tăi sau te-am găsit așa cum te-am găsit. M-a mai cucerit farmecul tău de totdeauna. Și altceva încă – bunătatea ta.

Și dimineața aceea a fost ultima dată când amândoi am mai fost sinceri unul față de altul, atât de naivi și atât de încrezători în promisiunile pe care ni le făceam reciproc.

Scrisoare a Malviniței către Andrei Cernea,
nedatată

Și acum, iubitul meu, o scrisoare care n-o să plece, o scrisoare pentru mine, poate prima sau și ultima dintr-o serie de scrisori neexpediate.

Scrisoarea ta m-a durut. Ai avut dreptate să-mi scrii așa, n-am avut dreptul să răstorn un ideal. Dar omul e slab și în revolta lui depășește marginile. Știi bine că mi-ai trimis bani pe la 23 Aprilie. Am așteptat două luni sau un aviz din partea ta sau măcar o explicație. Faptul că am

jucat cărți e o scuză slabă, adică nu eram la nevoie mare dacă îmi permiteam acest lux. Prin urmare, numai o nevoie mare ar fi scuzat demersul meu. Nici nu ți-am cerut bani, erau niște reproșuri post festum.

Prin urmare tu, care ai 30.000, neavând pe ce cheltui, tu, care ai părinți bogați și o soră gata să te ajute, invoci la mine numai cazul când n-am ce mânca ca o justificare pentru curajul meu. Revolta mea a fost însă mai mare decât ambiția și te rog ține cont de faptul că ți-am scris când știam că nu mai aveai un ban. Prin urmare, numai faptul că mor de foame te-ar face să-mi trimiți bani. Dar bărbații care dau bani pentru lucruri complet inutile, pentru lux se simt ei jigniți în demnitatea lor dacă o femeie le cere bani pentru blănuri sau pentru bijuterii?! Pierde femeia prin asta din stima lor? Nu, dimpotrivă. Se spune: numai o femeie care costă face.

Dacă sora ta cere lui Lică bani, e pentru asta o femeie fără demnitate și fără ambiție? Dar uitasem – e măritată, iar eu nu sunt. De aceea, trebuie să rămân demnă, să nu fiu ca toate femeile ca să pot păstra dragostea ta. Merci pentru așa o dragoste! Vrei să-mi spui ce-ai făcut cu banii tăi?! Să-ți spun eu atunci: ai făcut chefuri invitând pe toți camarazii tăi sau ai dat cu împrumut la cei cari jucau cărți. Femei sunt poate și pe acolo. Nu știu. Dar te-ai gândit tu un moment la mine? Poate că și eu am nevoie de-o distracție, de un cinema. Mai ales că știi că n-aveam nici un elev. Acum am doi și câștig 6.000 lei pe lună. Nu te-ai gândit, căci altfel mi-ai fi trimis ceva. Ești influențabil, cu capul în nori, foarte bine. Dar de unde vin atunci pretențiile tale?

Ai nevoie să fii ertat – e o postură foarte comodă. Și eu aș vrea să greșesc și să găsec pe cineva să-mi ierte greșelile mele. Știi bine, cât timp câștigam, nici nu vroiam să primesc ceva de la tine. Dacă am făcut-o totuși era mai mult gestul care-l acceptam decât darul în sine. Nici n-aveam nevoie, slavă Domnului.

Dar acum, în fiecare scrisoare, găseam cuvintele: „Sunt lângă tine, cât timp sunt eu – n-ai nici o grijă!”.

Pe urmă nu mi-ai mai scris aproape o lună. N-ai avut timp! Când n-am mai scris eu, ai găsit ca prin minune timp să-mi scrii. Și apoi vine scrisoarea mea fatală: buimac o porți opt zile la tine, fără să știi ce să răspunzi, și apoi vine o inspirație: decepția cea mai amară, sacrilegiul înfăptuit de mine, nota melancolică – „désabusé”.

Scrisorile tale sunt așa de impermeabile, încât nu transpiră nicio influență. La toate întrebările mele, la toate insinuările mele, la toate iluziile mele îmi răspunde cel mai complet mutism. Nu-ți cer să-mi spui ce-mi ascunzi. Fiecare are viața lui, secretele sale. Dar faptul că nu scrii absolut nimic despre tine mă face să cred că ți-e frică să nu te trădezi cumva! Fii fără frică, regret numai că nu ți-am respectat discreția, regret că am pus o mulțime de întrebări nepotrivate. Acum e prea târziu. N-am să-ți scriu, așa că toată problema cade.

Ți-am reproșat destul de des egoismul tău feroce, nepăsarea ta față de ceilalți. Numai persoana ta te interesează, femeia care o iubești să fie așa cum îți convine ție, idealul tău să fie respectat, ordinea socială să fie așa ca să respecte drepturile tale la viață și la prosperitate.